

Simona Popescu
NÖVÉNYEK KÖNYVE / CARTEA PLANTELOR
(*részletek*)

*A KÜZDŐTÉR ÉS A NAGY VAGY KICSI ÁTTETSZŐK
(Domeniul luptei și Marii sau Micii Transparenți)*

Megannyi kép a harc birtokáról
oly sok viadal a világban
tömeg-
versenyek
(nemzetek, nemzedékek, osztályok,
vallások).

Jobb itt, ahol nyurga gyomok
óvnak a nyár hevétől

gyepes marslakók
között.

Távolról hallszik ide
az évezred moraja
a napé úgyszintén

csak pillanatra töri meg
apró szárnyas bunda
zümmögése – egy dongó.

Amúgy olyan mintha a világból
nem maradt volna semmi csak az ég

rejtélye
a Nagy (vagy Kicsi) Áttetszőknek

amint lebegnek vagy
mozognak mindazok fölött-között
amik a Nap alatt

csend
szél-
fuvallat.

Úszó zátony
fodrán bíbor-arany táncol
Fent a napnyugtával
szálló-tűnő tájban.

A ZÖLDESKÉK FŰ
(Iarba verde-albastră)

Tizennyolc évesen hagytam el a városkát
aztán sorban elment onnan minden barátom
a szomszédok egyenként távoztak
talán egy jobb világba
apu hét évvel ezelőtt
de őt gondolatban
közelebb érzem mint valaha is
a bátyám megváltozott
mintha idősebb fiam lenne
anyu a nővéremmé vált
lebontottak épületeket
másakat húztak fel helyükbe
még egy új temető is lett
és mintha a tömbházak között már nem lennének
játszadózó gyermekek.
Csak a fű maradt idehaza
olyan amilyent
máshol nem láttam: zöldeskék

A KISZÁRADT FA
(Copacul uscat)

Ha vizet öntesz
sok türelemmel
egy száraz koronájú fa tövére
lehetséges hogy egyszer csak
kizöldül.

Erről beszéltek egy filmben
már az elején. Hogy miképpen
tedd ezt
nap
mint
nap

így mondta ott a képernyőn egy férfi egy gyermeknek
hogy ismételni kell a tettet mint egy rituálét még ha hiába is
talán így változhat meg a világ
mondta az az ember
(vagy lehet épp az életed lesz más).

De nem emlékszem már mi lett tovább a film
végéig
fogalmam sincs kizöldült-e ott a fa.
Csak az a beépítetlen telek jut eszembe
- lehetett akár mező is -
egy férfi egy gyermek egy biciklis amint folyton
körülvöttük kering és azt mondogatja
hogy ő nem is élt igazán
hanem csak
várt arra hogy éljen.

Önts vizet
te ember életed tövére
mert tiéd is a fa törvénye
és akárhogyan tagadod
ki is virágzol majd
ha akarod.

Akarod?

NÖVÉNYI LAKÓK
(*Locuitori vegetali*)

Zöld szívecskék
fogadnak utamon a szakadékba
lejtő erdő felé tartva.
A tarka koronafürtök fölött kék égyszem.
Az út végén elhagyatott kertek
várnak törpe szilvafákkal
kékeslila édes gyümölcsök
senkinek
és két omladozó ház féloldalra
dőlt esőcsatornákkal
tüskés akácok
vagy
névtelenül fenséges füvek hajtottak ki ott.

Sorsukra bízott házak:
fura lakói a növényvilágnak
sokasodnak
romos falaik között.
Középen varádicsbokor ragyog
mustárszínű virágernyőivel.

És az összképen átoson a macska.

ÁLLATOK KÖNYVE / CARTEA ANIMALELOR
(*részletek*)

BEÉPÍTETT GONDOLKODÁS
(*Gîndire încorporată*)

A garnélarák szíve a fejében van,
úgy tudom.

Beépített gondolkodás.

Bájos garnélarák,
felebarátom.

JELLYFISH

A földönkívüliek, akikről gyermekként
ábrándoztunk,
valójában talán
vízalatti lények
– és nem ott messze másik bolygón,
hanem a meleg és hideg áramlatok
közötti függőleges folyadékban.
Talán a halhatatlanság tenger-
mélyen lapul,
talán épp abban az apró, áttetsző,
lebegő lényben.
Egész testében lüktetve
halad
szüntelen, fék nélkül, szem elől rejtve
és a természet
törvényein kívül.

Burkolat, amely úszik is –
jellyfish.

*AZ ÁLLATOK ÖREGEDÉSE**(Bătrîneţea animalelor)*

Milyen jó, hogy nem vehető észre
az állatok öregedése.
Például a bundás háziaké.
A cica feje megmarad egy macskakölyökének
és a szőre továbbra is selymes.
Míg az ember? Folytonosan változik
a „vén dúvaddá” válásig, ahogyan egy költő mondja.
(Vajon?)

Valaha boldog, szerencsétlen lény
aki most beledermes lemondóan
bánatába,
ki és hogyan lenne képes téged
magadnak újból
visszaadni?
A váz mögött ugyanaz a szép,
rejtőző, láthatatlan, szótlan lány.
Ugyanaz a szép,
rejtőző, láthatatlan, szótlan fiú.
De lehet, nem is így van. Talán
minden felejtődik, talán minden csak
halott múlttá válik
benned
(van közös bennünk, ez nem).

Gyermekkoromban azt mondták,
hogy az ember
az Isten képmására
teremtetett.

Hány képmása
van Istennek?

HORGÁSZAT
(Pescuit)

Aputól tudom, mit jelent horgászni.

Órákon át üldögélt a parton, egy kisszéken
csak kuporgott és a vizet nézte, felszíne mögött
saját életét.

Néztem én is, amint átfolyik vékony algaszálak között,
vagy odébb mentem fürdeni,
aztán virágot szedtem,
apu mozdulatlan, mint egy szobor távoli
mélybe vesző nézésével.

Apu, én másfajta horgásszá váltam.
Tőled örököltem
a nézést,
ami a némák
beszéde.

Értelmem vizeiben nézem,
hogy nyüzsög
minden,
lám, a kép is apuról,
amelyben,
mint a salpaláncban,
sok száz apukép van.

SÛNNEK LENNEM VOLNA JOBB
(Mai bine aş fi un arici)

„Az élet ötévesen egy piszkos
sárga áthevült fal tövében
elzsibbadt lábakkal
nagy húsos levéllel fejemen
hangyák között

*létszámuk öt
 milyen nagy a világ
 és itt mennyire unott
 sünnnek lennem volna jobb.”*

*

Az élet ötvenötnél
 mekkora káosz mennyi fejtörés
 micsoda börtön bennem
 jobb volna sünnnek lennem.

*A KÜZDŐTÉR
 (Domeniul luptei)*

Vadállatok világa csupa tépés és szaggatás
 nagy ragadozók
 a hús mézszárlói
 rovar- és halzabáló prédaszedők
 farkasok kojotok kígyók krokodilok nappal és éj vérengzői
 egy oroszlán épp a kölykeit falja fel nyugodtan
 a kotló a tojásait eszi
 ahogyan egyes halak
 stb. stb.
 A természet és az ő szépségei.

Nem gondolsz túl sokat minderre!
 Mert kővé dermedsz.

Szonda Szabolcs fordításai

SIMONA POPESCU (1965, Feketehalom / Codlea): író, költő, irodalomtörténész. A Bukaresti Egyetem bölcsészkarán diplomázott, ugyanott egyetemi oktató, az avantgárdról, a posztmodernről, a kísérleti irodalomról szóló tárgyakat, illetve kreatív írást tanítva. Őt verskötete jelent meg korábban, emellett esszékötetek és Gellu

Naumról szóló szakmunkák szerzője. *Exuvii* című regénye 2021-ig hét kiadást ért meg, több más nyelven is olvasható fordításban, akárcsak versei (magyarul: *Xilofon*, versek, 1998; *Vedlések*, regény, 2008).

Itt olvasható írásai legutóbbi kötetéből származnak: a *Cartea plantelor și animalelor* (Nemira, 2021) révén a szerző tizenöt év múltán fordult vissza újra a vershez. Egyfajta lelki füveskönyv ez, amelyben egyén és közösség személyes és globális síkon is égetően súlyos gondjai, dilemmái a természet egyensúlyához mint menedékhez viszonyulnak, letisztult gondolati versekben, lírai párbeszédekben, a kiütkeresés nyugalomával és az élettapasztalat érlelte bölcsességgel, a jótékony derű és önirónia szolamán.

Óriások földjén, 2020
(35 x 45 cm, olaj, vászon)